

[Poul Møller.]

afgiftsmidlerne skal anvendes til, selv om vi har fremsat en forligstanke, der sikrede regeringen de naturlige forbehold under udvalgsbehandlingerne, så lykkedes det ikke at få et forlig. Selv om vi med hensyn til et skatteloft strakte os fra vore 45 pct. til 50 pct., som ville have været et skatteloft over hele linjen, for alle indkomstgrupper, holdt regeringen fast ved sine 55 pct. og ville ikke mødes midtvejs med os.

Selv om vi ønskede den kommunale fradragsret bevaret, strammede regeringen sit tilsagn herom til kun at omfatte nogle år. Selv om alle erkendte, at persontilskuddene, som vi snart skal stemme om, var noget skidt og ikke burde indføres, og selv om vi fremlagde positive og konstruktive tanker til at undgå det, ønskede regeringen og socialistisk folkeparti alligevel, at de først skulle indføres for senere at afskaffes. Se, derfor kunne vi ikke enes, og derfor fik vi altså ikke noget skatteforlig.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind på den debat, vi havde i eftermiddags om, hvem der havde sagt hvad ovre i statsministeriet. Af begge fremstillinger fremgår det jo ganske klart, at oplysningerne om aftalen ikke blev givet. Der er blevet sagt her af en eller anden — man kan ikke huske hvem — vedrører dette skattereformen? Og man mener dermed at have standset denne meningsudveksling. Men det var jo egentlig kun regeringen, regeringspartiet, statsministeren og måske hr. Aksel Larsen, der kunne skønne over, hvorvidt det vedrørte skattereformen. Senere blev det jo klart, at det i hvert fald vedrørte statens udgifter, og da denne skattereformdrøftelse bl. a. drejede sig om at skaffe staten indtægter, så var det jo dog af relevans, som man vist siger, af betydning for disse forhandlinger at få disse oplysninger frem, som vi ikke fik, og det står jo helt klart, at vi fik dem ikke, bortset fra at vi fik et beløb for boligfondens vedkommende. Først lørdag aften lidt før 7 kom finansministeren med meddelelse om mejeribrugets og den særlige ordning dér, og søndag morgen kunne vi læse om andre ting.

Jeg synes, det er en dårlig forhandlingsform, og jeg synes ikke, den opfordrer til efterfølgelse, hvis der skal komme forhand-

linger og resultater af et bredt samarbejde her i tinget.

Nu skilles tinget i skattereformen, nu vil den største afgift i vor parlamentariske historie blive indført, formentlig med 90 stemmer imod 86. Det kunne være blevet et bredt forlig, det kunne være blevet en bred, stor enighed, der måske også havde haft rigere perspektiver for dansk politik end den samarbejdsaftale, der er indgået imellem SF og socialdemokratiet, og derfor står vi her ved vejs ende ved de spildte muligheder.

Aksel Larsen: Jeg er ikke sikker på, at den sidste bemærkning er rigtig, den om, at dette er en skattelov med de største beløb, man nogen sinde har haft. Så vidt jeg forstår, giver engrosomsen omkring 2.300 mill. kr., og i hvert fald i det kommende finansår vil merværdiomsens ikke give et tilsvarende provenu eller rettere sagt merprovenu; det meste af det skal jo bruges til at afløse engrosomsen med. Jeg tror i hvert fald, at de to afgifter ganske godt tåler sammenligning, så man har ikke grund til at lade sig hypnotisere af beløbet.

Jeg beklager meget, hvis jeg har skuffet hr. Henry Christensen, som finder, at jeg ikke i dag var så livlig og veloplagt, og som gik ud fra, at nu var det altså sket med min livlighed og veloplagthed; jeg var ikke nær så morsom og spillevende som ellers, og det var jo nok på grund af min nye rolle. Nu kan det jo også godt være, at det var dels på grund af situationen, hvor jeg koncentrerede mig om at holde en så kortfattet og saglig tale som muligt; det kunne muligvis også skyldes træthed, men det skal man naturligvis ikke tage hensyn til. I øvrigt vil jeg bede om, at man ikke rubricerer talere på den måde, at den dér taler har pligt til at være sådan, og den dér taler har pligt til at være sådan, og han må aldrig optræde anderledes. Skulle det være tilfældet, at jeg har forandret mig, så har jeg i øvrigt i dag indtryk af, at det går nok endda, for den hyggelige, veloplagte, morsomme og sarkastiske tale, som udvalgsformanden, hr. Per Hækkerup, holdt her, den kunne måske i nogen grad afbøde det savn, man har følt, da man hørte min tørre og saglige tale.

Hr. Henry Christensen beskæftigede sig